

3. Беларуская мова: вучэб. дапам. для 6-га кл. устаноў агул. сярэд. адукацыі з беларус. і рус. мовамі навучання / Г.А. Валочка, В.У. Зелянко, С.В. Мартынкевіч і інш. – Мінск: Нац. ін-т адукацыі, 2020.

4. Белорусское Поозерье: культура – ономастика – социум: монография / А.М. Мезенко, Ю.М. Галковская, М.Л. Дорофеев; под науч. ред. А.М. Мезенко. – Витебск, ВГУ имени П.М. Машерова, 2017. – 180 с. // <https://rep.vsu.by/bitstream/123456789/12714/1.Мезенко.pdf>. – Дата доступа: 06.02.2022.

5. Пташина, Е.Ю. Имена собственные в школьной практике / Е.Ю. Пташина // Молодой ученый. – 2017. – № 23 (157). – С. 251–254. – Режим доступа: <https://moluch.ru/archive/157/44363>. – Дата доступа: 30.01.2022.

К.М. Матусевіч

Мозырскі дзяржаўны педагагічны
ўніверсітэт імя І.П. Шамякіна
e-mail: Katarina.kovalchuk@gmail.com

УДК 81.161.3'373.2:339.138:659.1

Брэндывнг – мэтанакіраванае ўжыванне анамастыконаў

Ключавыя словы: спадчына, гарадскі анамастыкон, полікодавы феномен, шыльда, камунікатыўнае асяроддзе.

Розныя гарады маюць шмат патокаў камунікацыі, і у розных выпадках менавіта анамастыконы з'яўляюцца сродкам камунікацыі. Такім чынам гарадскі анамастыкон – гэта своеасаблівае камунікатыўнае поле. Кожная шыльда на розных установах мае мэту данесці звесткі да кліентаў, наведвальнікаў. Чым лепш прадумана назва, тым больш інтарэс. Гарадскі анамастыкон – гэта своеасаблівы полікодавы феномен, які аналізуецца з пункту гледжання культурнага коду.

К.М. Matusevich

Mozirskiy State Pedagogical University
named after I.P. Shamyakin

Branding is the aimed using of onomasticons

Key words: heritage, city onomasticon, polycode phenomenon, signboard, communication environment.

All cities have a lot of ways of communication and very often onomasticons are means of communication. So a city onomasticon is a communication field. Each signboard of buildings has information for visitors. The better the name was thought the more interest is. A city onomasticon is a polycode phenomenon, which is analyzed as a cultural code.

Апошні час тапаніміка разглядаецца з пункту гледжання чалавека, які і фарму моўныя адзінкі. Такім чынам складана вызначыць асаблівасці гэтага працэсу, таму што кожны чалавек мае свае асаблівасці і светапогляд. Мы разглядаем успрыманне вобразу аб'екту суб'ектам пад час яго вывучэння [1].

Анамастыконы вывучаюцца і выкарыстоўваюцца не толькі для навукі, але і з практычнай кропкі бачання – брэндыраванне рэгіёну і гораду. Уласныя імёны нясуць у сябе не толькі інфармацыйную частку, але і эмацыяльную. Дзякуючы ім мінулае жыве ў сучасным. Гісторыка-культурная спадчына мясцовасці перадаецца таксама і з дапамогаю мовы, але з сацыяльна арыентаванай мэтай.

Людзі, якія нарадзіліся і доўгі час жывуць на той самай тэрыторыі валодаюць моцнамі пачуццямі да той ці іншай тэрыторыі. Менавіта яны больш разумеюць значэнне і неабходнасць выкарыстоўваць уласныя імёны ў назвах. Але чым больш мае сэнс месца,

тым больш шанец найці ўласную назву ў шматлікіх назвах, больш часта выкарыстоўваецца менавіта гэты анамастыкон.

Назвы жылых комплексаў у гарадах – прыклад узаемадзеяння культуры, ландшафта. Менавіта мэтанакіраваннае выкарастанне анамастыконаў як брэнда дазваляе зрабіць вынік, што будзе далучана большая аўдыторыя. Урбанімічны падыход выкарастання анамастыконаў як гарадскога культурнага коду прадугледжвае супастаўленне сучаснаму запыту гарадскога асяроддзя.

Семантыка гарадскога асяроддзя ў наш час вывучаецца рознымі навукамі, філасофіяй, архітэктурай, дызайнам, семіётыкай, культуралогіяй. У класічнай анамастыке яны разглядаюцца як моўны матэрыял, які падцвярджае гістарычную знакавасць сацыяльнага жыцця і культуры насельніцтва. З кропкі гледжання сацыялінгвістыкі погляд на ўласныя імёны прыводзіць да раскрыцця іх ролі ў сацыяльным асяроддзі, разумення лакальнай ідэнтычнасці. Такім чынам уласныя імёны становяцца сродкам уздзеяння на разуменне асяроддзя [2].

Ю. Лотман разглядаў горад як семіатычны механізм, кацёл тэкстаў і кодаў, які належыць розным мовам і розным узроўням. Менавіта прыцыповы семіатычны паліглагызм гораду робіць яго полем розных і ў іншых умовах немагчымых калізій. Выконваючы сутыкоўку розных нацыянальных, сацыяльных, стылевых кодаў і тэкстаў, горад становіцца цэнтрам розных новых патокаў інфармацыі. Такім чынам, анамастыкон не так даўна стаў прадметам лінгвістычнай увагі, вывучаецца з розных бакоў – гістарычнага, нарматыўнага, крэатыўнага.

Субстанцыйнымі кодамі гарадскога анамастыкона з'яўляцца вербальная, наглядная форма, лексіка. Полікодавая сутнасць сучаснага гарадскога анамастыкона паказвае накіраванасць горада на сучаснае і мінулае. Існуюць умовы крэатыўнай, моўнай і культурнай гульні, каб зрабіць гарадское жыццё больш прывабным. Урбаністычная рэальнасць сучаснага этапу цывілізацыі дапамагае вывучаць мову горада як інфармацыйнае асяроддзе. Сучасныя імёны і гарадскія анамастыконы прымаюць розныя структурныя формы. Складанасць самога гораду ў наш час прыводзіць к таму, што яго вывучаюць розныя навукі, у тым ліку і лінгвістыка.

Пачатак XXI стагоддзя адрозніваецца актыўным інтарэсам вучоных к вывучэнню асаблівасцей моўнай карціны свету сучаснага жыхара гораду. Адною з частак гэтай карціны з'яўляецца свет афіцыйных і неафіцыйных уласных імён. Асноўным для вывучэння гарадскога анамастычнага тэрміну з'яўляецца паняцце урбанонім, які ўпершыню Н.В. Падольская пачала выкарыстоўваць. Існуе нават зараз і ідэя такога тэрміну і яго ўжывання, як мянтальная карта. Моўнае жыццё чалавека, які жыве ў горадзе зараз увесь час спалучаецца з горадам. Прыклады – шыльды на магазінах. Такім чынам горад размаўляе з жыхарамі.

Гарадское камунікатыўнае асяроддзе прадстаўлена вуснай і друкаванай формай. Увогуле гэта з'ява пачала вывучацца 20 год назад, навукоўцамі Е.Л. Беразовіч, М.В. Галамідавай, Т.В. Шмялёвай. З таго часу ўсё больш і больш расце інтарэс, таму што гарадскі анамастыкон разглядаецца як культурна-камунікатыўнае асяроддзе. Моўнае існаванне сучаснага горада адрозніваецца хуткім узростам пісьмовага тэксту у гарадскім асяроддзі. Неафіцыйная урбанімія ўсё больш вывучаецца вучонымі.

Людзі, якія жылі раней, пакінулі след у памяці таго месца і яго жыхароў, дзе нарадзіліся, жылі, працавалі. Звесткі аб усім гэтым чалавек набывае ў тым асяроддзі ў якім жыве. Неабходна навучыцца знаходзіць тое, што напаўняе наш светапогляд, а калі мы кажам пра вучняў, і будучыні, зрабіць гэта мэтанакіраванай дзейнасцю. У сучасны час на першае месца становіцца матэрыяльнае, але гісторыя нам пацвярджае, што ў бясконцым жыве толькі духоўнае, а яно складаецца з нацыянальна-культурных асаблівасцяў.

Аб гэтым казаў і айцец М.Я. Мірошкін: “Дзе маўчаць гістарычныя памятнікі, там пачынае дзейнічаць слова, калі і сагі маўчаць, тады гавораць імёны”.

Яны як станцыя, ад якой адпраўляецца цягнік разумення мясцовасці. Гарадскія анамастыконы захоўваюць індывідуальнасць, фармуюць псіхалагічную сувязь з месцам. Яны трансфармуюць гісторыка-культурную спадчыну у сучаснасць, дапамаюць прадэманстраваць гістарычную глыбіню. Такім чынам з’яўляюцца і гарадскія міфы, мастацкія творы набываюць новае жыццё, а ўсё гэта – дыскурс [3].

Школа, дом, сям’я, вуліца – гэта Радзіма для кожнага. Праблематыка ж ужывання анамастыконаў у навучальным асяроддзі ў тым, што на жаль настаўніку вельмі складана знайсці час, каб даць веды акрамя імя на занятках. У гэтым выпадку неабходна набываць энцыклапедычныя веды. Прыкладам можа быць выданне Віцебшчыны аб усёй спадчыне вобласці. Зараз застаецца атуальным праца над накіраваным фармаваннем гарадскіх анамастыконаў.

Некаторыя імёны культурнай спадчыны краіны знаёмыя. Але часам пра знакамітыя постаці не ў поўнай меры ведаюць беларусы. У жыцці шмат чаго адбываецца выпадкова, а можа і не зусім. Невыпадкова калі калісьці напісанае кімсьці можа змяніць гісторыю. Таму будзем уважлівымі ў сваіх думках, асабіста калі яны ўжо маюць форму слоў. Слова натхняе, дапамагае марыць. Творчасць Максіма Багдановіча прыклад гэтаму. Зоркі натхнілі паэта на напісанне вершаў, а лётчыка-касманаўта Алега Навіцкага дасягнуць небасхіла. Выпадкова ці не, а Радзіма маці Максіма Багдановіча, ад якой і перадаўся талент сыну, і Алега Навіцкага горад Чэрвень (Ігумен). Мабыць зямля гэта нараджае талент, які натхняе людзей здзяйсняць свае мары, нават самыя неверагодныя!

Так вельмі часта выкарыстоўваюць гарадскі анамастыкон – назву вуліцы Максіма Багдановіча, не толькі ў тых гарадах, дзе жыў класік беларускай літаратуры, але і ў іншых, тым самым мы разумеем, на колькі вялікую роль значыць паэт.

Максім Багдановіч – зорка беларускай літаратуры, нашай культуры! Яго творчасць цікава як малым дзецям, так і дарослым. Неабходна спыніцца на хвілінку і прачытаць верш, можа тады і жыццё наша пабяжыць сугучна яго любові да жыцця і радзімы!

Выйшаў з хаты. Ціха спіць надворак.

Наплывае радасць, з ёю сум.

Не злічыць у небе ясных зорак,

Не злічыць у сэрцы светлых дум....(1915-1916)

Заняткі па духоўнаму выхаванню могуць зараз толькі дадавацца метадыкай, а база і постаці ў нас ёсць. Засталася іх знайсці побач, нават на суседняй вуліцы!

На жаль не ўсе вобласці прадстаўлены нават у сетцы інтэрнэта так якасна, як спадчына Віцебскай вобласці. А што казаць тады пра тое, што звесткі калі-нікалі дойдучь да навучэнцаў. На Гомельшчыне цэлы шэраг гістарычных постацяў, якія могуць стаць анамастыконамі.

Так напрыклад яшчэ год 20 таму не казалі на занятках у школе г. Светлагорска пра першага пасла Расійскай імперыі ў Японіі. Іосіф Гашкевіч нарадзіўся ў Якімавай Слабадзе (цяпер Светлагорскі раён Гомельскай вобласці). Нават сучасныя маладыя японцы ведаюць яго імя. Менавіта ён пабудаваў першы праваслаўны храм у Японіі. Я жыла ў Светлагорску да 17 год і не ведала аб гэтым. Зараз у Японіі больш за 30 000 праваслаўных. Можа і тыя тэхналагічныя дасягненні, якія мае Японія, існуюць дзякуючы тым хрысціянам, якія з’явіліся там яшчэ пры Мікалаі Японскім у храме, пабудаваным Іосіфам Гашкевічам.

Яшчэ адной знакамітай, але невядомай для навучэнцаў постаццю з’яўляецца Некрашэвіч (заснавальнік НАН Беларусі). Нарадзіўся С. М. Некрашэвіч у вёсцы Данілаўка былога Бабруйскага павета (цяпер Светлагорскі раён Гомельскай вобласці) у шляхецкай сям’і. Пачатковую адукацыю ён атрымаў у «дырэктара» - так называлі тады

хатніх настаўнікаў. У 1908 годзе скончыў настаўніцкую семінарыю ў Панявежысе – невялікім літоўскім гарадку. Пасля гэтага два гады працаваў настаўнікам пачатковай школы ў Цельшынскім павеце Ковенскай губерні (Літва), а з 1911 па 1913 гады – у школе «Таварыства цвярозасці» у Вільні, адначасова вучыўся завочна ў Віленскім настаўніцкім інстытуце, пасля заканчэння якога некаторы час настаўнічаў у мястэчку Дагеца Дзісненскага павета Віцебскай губерні.

З 1914 года С. М. Некрашэвіч – на франтах Першай сусветнай вайны. Дэмабілізаваўся ў 1918 годзе і пэўны час жыў у Адэсе. Дзякуючы намаганням С.М. Некрашэвіча к пачатку 1918 навучальнага года было адкрыта 30 пачатковых беларускіх школ і беларуская змешаная гімназія ў складзе першых чатырох класаў. Сам Сцяпан Міхайлавіч у гэты час вучыўся ў Адэскім вышэйшым міжнародным інстытуце, але паспеў закончыць толькі два яго курсы да пераезду ў Мінск у 1920 годзе.

У асобе С.М. Некрашэвіча Беларусь мела выдатнага арганізатара нацыянальнай навукі і адукацыі. І ў гэтым напрамку свае здольнасці ён праявіў у дастатковай ступені. Яму ўдалося сабраць у Інбелкульце найбольш здольных і перспектыўных супрацоўнікаў па розных галінах гуманітарных навук.

Усе дарогі вядуць да магіл і помнікаў часу Вялікай Айчыннай вайны. Недахоп сведак аб маштабе вызваленчай аперацыі сярод моладзі пачатку 2000 не дазволілі ў поўнай меры адзначыць знакавасць мясцовасці сусветнай вайны, што і не паўспрыяла станоўча ў поўнай меры на светапогляд, на дадала той моцы духу, які дапамагае ў складаны час (месца мэмарыяльнага комплексу “Багратыён”, месца трагедыі вёскі Ала, дзе знішчана было ў 12 раз больш ахвяр, чым у Хатыні).

Неабходна помніць і трагедыю вёскі Ала, якая была знішчана падчас вайны з жыхарамі (амаль 2 тысячы чалавек, з іх 950 дзяцей). І. Катляроў лічыць, што пра трагедыю вёскі мала хто ведае, таму што няма мэмарыяльнага комплексу. Калі мы едзем у Хатынь, Трасцянец, Алу, мы не дапаможам ахвярам вайны, але ж гэта трэба нам, каб мы разумелі, наколькі неабходна берагчы тое сучаснае, якое мы маем зараз. І што мы не маем праў жыць ня варта тым хто аслабаны ў зямлю нашу ад ворага.

З існуючых намастыконаў, урбонімаў Светлагорска – вуліца Азалава і вуліца Мірашнічэнкі.

Пры вызваленні Светлагорскага раёну вызначыліся Героі Савецкага Саюза: гвардыі радавы Клычніяз Азалаў (н. 10.03.1921 у сяле імя Мухадава, Туркменістан; вызначыўся пры фарсіраванні Дняпра каля Лоева, у баі за чыгуначную станцыю Шацілкі цяжка паранены; памёр ад ран 27.12.1943, пахаваны ў Светлагорску, дзе яго імем названа вуліца.

170-й стралковай дывізіі палкоўніка А. М. Пузырэўскага з 48-й арміі і была пастаўлена задача выбіць нямецка-фашысцкіх захопнікаў з вёскі Печышчы, магутнага апорнага пункта нямецкай абароны на гэтым участку. Немцы, захапіўшы населены пункт, ў ходзе контрудару з боку Парыч, пабудавалі моцныя ўмацаванні ў гэтай вёсцы. У тры рады цягнулі дротавыя агароджы, за якім былі выкапаны акопы ў поўны профіль і пабудаваны некалькі дзотаў, умацавалі абарону артылерыйская і мінамётныя батарэі, усе подступы да вёскі былі замініраваны. Рэчка Жардзянка, якая працякала паміж вёскі Печышчы і Стракавічы, з’яўлялася нейтральнай зонай. У вёсцы Стракавічы займаў абарону 717-ы стралковы полк дывізіі, перад якім была пастаўлена задача ноччу 31 снежня 1943 года нанесці ўдар на гарнізон гэтага пункта абароны немцаў. Камандзірам палка была пастаўлена задача камандзіру ўзвода разведчыкаў лейтэнанту П. А. Мірашнічэнку разведцаў размяшчэнне ўмацаванняў і агнявых сродкаў праціўніка, знайсці больш небяспечнае месца для фарсіравання рэчкі, каб непрыкметна падабрацца да абароны ворага. Разведчыкі выканалі задачу. Але, каб забяспечыць паспяховае наступленне, неабходна было абясшкодзіць 2 дзоты праціўніка, якія вялі бесператынны агонь. Лейтэнант

П.А. Мірашнічэнка атрымаў загад камандзіра палка ўзводам разведчыкаў атакаваць і знішчыць гэтыя агнявыя кропкі ворага. Дзоты былі размешчаны з паўночна-ўсходняй часткі вёскі: адзін у хляве, а другі – пад жылым домам. Подступы да гэтых дзотаў лейтэнант Мірашнічэнка разведзеў з разведчыкамі перад наступленнем. Немцы пастаянна асвятлялі подступы да вёскі ракетамі і акрамя гэтага палілі хаты, полымя якіх асвятляла ўсё вакол.

П.А. Мірашнічэнка раздзяліў узвод на дзве групы, адну ўзначаліў сам, а другую сяржант Аляксеяў П.Я. Зліваючыся з зямлёй, разведчыкі папаўзлі да дзотаў. Група, якую вёў Мірашнічэнка, падбіралася да дзота, да якога заставалася метраў пятнаццаць і падрыхтавалася да кідка, але была выяўлена ворагам. На разведчыкаў сыпануў вогненны смерч кулямётаў, якія прыціснулі да зямлі разведчыкаў і ланцугі наступаючых стралкоў палка. Адзін за другім выбывалі байцы са строю. Быў лёгка паранены П.А. Мірашнічэнка. Марудзіць было нельга. Патрэбна прымаць рашэнне, інакш сарвецца наступленне. Мірашнічэнка першы кінуў гранату і тут жа быў паранены ў правае плячо. Пераадолюючы боль, паспрабаваў падняцца, але не змог, сілы пакінулі яго. Тады ён выцягнуў левай рукой з-за пояса супрацьтанкавую гранату, зубамі вырваў засцерагальную чэку, праз сілу дапоўз да хлява, прыпадняўся і сунуў гранату ў амбразуру дзота і грудзьмі наваліўся на ствол кулямёта. Выбух страсануў наветра. Пад абломкамі хлява былі пахаваны кулямёт і фашысты. Цела лейтэнанта было прашыта кулямі ворага. Другі дзот быў знішчаны сяржантам Аляксеявым П, Я., які паўтарыў подзвіг свайго камандзіра, быў цяжка паранены. Знішчэнне гэтых агнявых кропак ворага з'явілася сігналам да агульнага наступлення палка.

Светлагорская зямля мае дачыненне да такіх знакамітых людзей, якія нарадзіліся ці жылі ў пасёлку Парычы, як В.І. Раговіч, беларускага харавога дырыжора, фалькларыста. Мы бачым усплыў малой радзімы на станаўленне і развіццё таланта В.І. Раговіча.

Біяграфічныя звесткі шмат якіх знакамітых асоб звязаны з гэтым месцам. Невялічкі куток беларускага Палесся, дзе магутна нясе свае воды Бярэзіна. Гісторыя Парыч пачынаецца з 1568 году. У краіне шмат такіх месцаў, дзе прыгожая прырода і унікальная гісторыя, але гэта ведаюць не ўсе. Горад Светлагорск жа сам па сабе на жаль мае дрэнную рэпутацыю. Але ж менавіта веды духоўных сродкаў існавання дапамагаюць жыць у сучаснасці.

Выхадцы з Парыч, што ў Светлагорскім раёне - гэта знакамітыя паэты, вучоныя, дзеячы культуры і мастацтва. Але асаблівае месца у гэтым шэрагу займае ўладзімір Іосіфавіч Раговіч, музыкант, дырыжор, збіральных народных песняў, патрыёт сваёй малой радзімы, свайго Палескага краю. Ён сабраў больш за тры тысячы беларускіх спеваў.

Гарэлік Сімон Зелікавіч нарадзіўся у 1885 годзе у Парычах. Палучыў адукацыю Сарбоне, зкончыў медыцынскі факультэт у Жэневе. З 1921 па 1939 года працаваў урачом у Маскве. У 1939 годзе Масква была выратавана ад эпідэміі чумы, і зрабіў гэта ўрач Гарэлік, які паставіў дыягназ і выратаваў хворага.

Рагінскі Сімон Залмановіч нарадзіўся 12(25) сакавіка 1900 года ў Парычах, у сям'і лесапрамыслоўца, у якога было 10 дзяцей. Савецкі вучоны фізікі і хіміі, член-карэспандэнт АН СССР. В 1922 зкончыў Днепрапетроўскі ўніверсітэт. 1943-1953 кіраваў кафедрай Маскоўскага інстытута хімічнага машынабудавання. Кіраваў лабараторыяй, якая працавала над тэмай "падзел радыяктыўных прадуктаў у атамным рэактары".

Аладава Алена Васільевна нарадзілася 22 мая 1907 г. у горадзе Пружаны Гродненскай губерні. У 1915 годзе з бацькамі едзе ў Парычы. З 1944 па 1957 года дырэктар Дзяржаўнай карціннай галерэі БССР. З 1957 года па 1977 года дырэктар Дзяржаўнага мастацкага музея БССР.

Левін Генрых радзіўся 19 студзеня 1915 года ў Парычах. Бацька быў часавым майстрам, адзіным у гэтым рэгіёне. Прафесар Левін стаў прызнаным спецыялістам па гісторыі Англіі. Пад кіраўніцтвам Г. Р. Левіна былі абаронены шмат кандыдацкіх і доктарскіх дэсэртацый.

Яго вучні працуюць у школах і ўніверсітэтах былога Савецкага саюза і іншых дзяржаў. Г.Р. Левін памёр 4 кастрычніка 2003 г. у горадзе Нагарія, Ізраіль, дзе і пахаваны.

Глускіна Гіта нарадзілася 6.7.1922 года ў сям’і рабіна Парыч Менахема-Мендла Глускіна (1878–1936), семітолаг, габраіст. У 1934 году сям’я пераехала ў Ленінград, так як бацька Г.Глускінай быў накіраваны галоўным рабінам Ленінграда. У 1943 пайшла на фронт, была ў войсках сувязі. Пасля вайны працягвала вучобу, дзе пазнаёмілася з Львом Вільскерам, за якога выйшла замуж. У 1949 годзе скончыла Ўсходні факультэт Ленінградскага ўніверсітэта. У 1960 годзе выступала на Міжнародным кангрэсе усход-незнаўцаў у Маскве.

Трызна Леанід Міхайлавіч нарадзіўся 30 чэрвеня 1937 года ў Парычах. Член саюза пісьменнікаў і саюза журналістаў Расіі. У пачатку вайны немцы растралілі бацьку, разам з маці і малодшай сястрой быў выгнаны ў Германію. Пасля перамогі, у жніўні 1945 г. вярнуўся дадому. Першыя вершы надрукаваны ў 1982 годзе. Напісаў гімн былых непаўналетніх вязняў нацызму. Памёр 21 лістапада 2006 года.

Лісоўская – Саратыкян Галіна Іванаўна нарадзілася у Парычах 22 кастрычніка 1938 года. На берагах Бярэзіны фармавалася цяга да прыгожага, літаратурны талент. Першы верш напісаны ў 8 год, другое ў 11. Праз усё жыццё Галіна Іванаўна ў творчасці мы бачым любоў да Беразіны, Беларусі.

Палякова Ларыса Міхайлаўна нарадзілася 3 жніўня 1952 года ў горадзе Новалукомле, прыехалі з бацькамі ў Парычы ў 1961 годзе. Працавала ў выдавецтве «Вышэйшая школа» мастацкім рэдактарам. Памерла в 1981 году.

Усё новае – гэта тое, што раней было, але забыліся аб ім. Сучасныя тэхналогіі – аб іх мы чуем зараз шмат дзе. Неяк на сустрэчы з дырэктарам турыстычнага агенцтва Светлагорску пачула пра інавацыйны праект у адной з школ. (на жаль тады не было праваслаўнага прадмету. Сёння тое інавацыйнае, што кальсці было як мае быць. Людзям неабходна ездзіць у іншыя краіны, каб бачылі, наколькі добра мы жывём, як чыста і прыгожа ў нас. Нам ёсць чым ганарыцца. Тыя турысты, якія да нас прыязджаюць, - патэнцыяльныя бізнес партнёры. Але вельмі важна, каб людзі, якія працуюць з турыстамі, казалі пра нашу краіну з павагай і любоўю. Што датычыцца іншых краін, прапаную арганізаваць семінары, канферэнцыі для мясцовых улад розных краін. Балгарыя - вельмі цікавая краіна, ёсць вельмі шмат мясцін для наведвання, але вельмі шмат смецця. Нават каля шпіталю.

У моладзі шмат энергіі. Дзякуючы шматлікім праграмам моладзь удзельнічае ў жыцці краіны, але ж існуюць пытанні, над якімі неабходна працаваць усім нам разам. Зразумець, хто мы такія, хто такі беларускі народ праз прызму фальклору. Неабходна навучыцца рабіць аналіз інфармацыі, каб мець арыенцір у будучыні. Калі мы глядзім на хвалі, бачым, як роўна кроплі аб’яднаюцца ў адным напрамку, так і людзі аднаго народа павінны існаваць ў любові да сваёй краіны.

Кожны чалавек жыве ў часе і ў месцы – ў сацыяльным асяродзі, жыве ў свеце слоў. Тое што ставіць перад сабой дзяржава, калі мы кажам пра выхаванне і патрыятызм, павінна быць мэтанакіравана да кожнага чалавека – але гэта павінны рабіць спецыялісты, якія працуюць не толькі па букве закону, але і па сумленасці, з любоўю да кожнага, Радзімы, з павагай да гісторыі і дарослых, надзеяй на будучыню, дзяцей і бясконцасць.

Літаратура

1. Копач, О.И. Сознание, познание и топонимная номинация / О.И. Копач // Межкультурная коммуникация: теория и практика: материалы международной научной конференции. Минск, 18–19 октября 2007 г. / МГЛУ; редкол.: Е. Г. Задворная (отв. ред.). – Минск. – С. 70–72.
2. Paula Sjöblom. Toponyms and place heritage as sources of place brand value / Sjöblom Paula // Journal of Product & Brand Management. 2015. – Vol. 24 No. 3. – P. 263–275.
3. Иссерс, О.С. Коммуникативные исследования / О.С. Иссерс. – 2019. – Т. 6 – № 1.